

В Ъ Ч Н А Т А

Сега е тя безкръвна и почти безплътна,
безгласна, неподвижна, бездиханна.
Очитъ сж притворени и хлътнали,
и все едно — дали Мария или Анна е,
и все едно — да молите и плачете —
не ще се дигнатъ тънkitъ клепащи,
не ще помръднатъ стиснатитъ устни —
последния въздъхъ и стонъ изпуснали.
И ето, че широкъ и чуждъ е вече пръстенътъ
на нейнитъ ръще, навѣки скръстени.

Но чувате ли вие писъка невиненъ
на рожбата ѝ, въ люлката съседна? —
Тамъ нейната безсмъртна кръвъ е минала
и нейната душа на тоя свѣтъ отседнала . . .
Ще минатъ дни, години и столѣтия,
и устнитъ на двама млади, слѣти,
ще шепнатъ пакъ „Мария“ или „Анна“,
въ нощта, срѣдъ пролѣтни благоухания. —
А внучката ще носи всичко: името,
очитъ, устнитъ, коситъ — на незримата.